

Eenige oogenblikken later bevonden allen zich op een stuk rots. (Blz. 214).

Met nieuwen moed, alhoewel ze allen naar rust trachtten, zetten zij den weg voort en waren weldra het woud genaderd.

De poolkoning bracht de vingers aan den mond en liet een schrill gefluit hooren, eenige malen achter malkaer met korte tusschenpoozen.

— Laat ons nu maar wat rust nemen, zoo sprak hij. Eer er een kwaartuurs verlopen is, zullen mijne apen wel hier zijn, en dan zullen zij ons voedsel en drank bezorgen... We mogen niet verder het woud indringen, anders zijn we weer blootgesteld aan 't gevaar der wilde dieren.

Eenige oogenblikken later kwamen langs verschillende zijden de apen opdagen, die wij reeds in het paleis van den poolkoning hebben ontmoet, als deze voorraad noodig had.

Dorange liet eenige klanken hooren, die voor zijne gezellen niet de minste beteekenis hadden: korte klanken, die zelfs geene woorden schenen te vormen, doch die door de apen dadelijk begrepen werden, want zij antwoordden met een schrill geroep en verwijderden zich oogenblikkelijk.

— We zullen weldra eten en drinken hebben, zei de poolbewoner. Mijne knechten zijn nu op buit uit en 't zal niet lang duren of we zullen alles in overvloed hebben.

Inderdaad, geen kwaartuurs was verlopen, of een der apen verscheen, een aantal der pisportervruchten in de armen dragend, en hij werd weldra opgevolgd door de andere dieren, die meelvruchten en eieren aanbrachten en waarvan er zelfs een beladen was met een soort druiven, die een aangenamen maar toch

zuurachtigen smaak schenen te bezitten, en om den dorst te stillen allerbest geschikt bleken te zijn.

Alles werd door de uitgehongerde poolreizigers als het ware verslonden...

Als het maal was afgeloopen, zei Dorange tot zijne gezellen:

— We zullen nu, zooals ik u reeds gezegd heb, den zoom van het woud volgen, om den weg te verkorten, daar we, eens aan het meer gekomen, eene veel langere baan als de eerste maal hebben af te leggen.

— We kunnen natuurlijk langs den heeten stroom, die in deze richting vloeit, niet wederkeeren, sprak Peter Pil.

— Ja en neen, daar hij ook in eene andere richting kronkelt, maar dat zou te gevaarlijk wezen... Ik heb het eens beproefd en hadden mijne olifanten mij niet gered, ik ware sinds lang in het meer gekookt en bedolven geweest.

— Gehoorzamen de olifanten u ook al? vroeg Steadily. Spreekt ge ook met hen?

— Zeker. Er wordt nog al eens beweerd, dat de apen of de honden de slimste dieren der schepping zijn. Dat is niet zoo, de olifanten zijn veel slimmer dan welk dier ook. Ze begripen veel gemakkelijker, ze onthouden beter, ze zijn gehoorzamer en dan beschikken ze daarenboven nog over eene reuzenkracht, die ook soms van pas komt.

— Ja, zei Pil, ik heb dat ondervonden. Ze sleuren een reuzenserpent uit eenen boom alsof het een stukje touw ware, dat rond de takken geslingerd werd!...

— En als voertuigen zijn deze dieren onbetaalbaar, vooral waar het geldt groote afstanden af te leggen en zware vrachten te vervoeren. Zoodra wij het meer zullen bereikt hebben, zult ge er de overtuiging van opdoen.

De reizigers stapten reeds met gezwinden pas voort, en bemerkten dat de apen hen in de boomen volgden.

Zoodra ze rust namen en wenschten te eten of te drinken zorgden de dieren voor het noodige.

Eindelijk, na eenen nacht rust genoten te hebben, zonder door iets te worden gestoord, en een morgen flink te hebben gegaan, bevonden zij zich aan den boord van het zwavelmeer.

Met al de kracht zijner zware stem liet de poolbewoner eenige korte maar luide tonen vernemen, als het getoet van een horen, en

weinige stonden daarna scheen de grond als onder naderende vrachtwagens te dreunen...

Daar stonden twee der voorhistorische dieren, zooals Janneken en Pil er hadden zien drinken aan den zilveren waterplas, en die zeer veel gelijkenis hadden met onze olifanten, bij de reizigers en bogen den machtigen kop voor Dorange.

Deze klopte hen op den snoet, zooals wij doen om een paard onze tevredenheid te betuigen, en zei eenige woorden in een vreemde taal.

De dieren knielden...

— Als ge nu plaats verlangt te nemen, heeren, sprak de poolbewoner.

Allen keken hem ondervragend aan.

— Ge zult op den rug van deze dikhuiden eene gemakkelijke zitplaats vinden en ze zullen ons op korten tijd vóór mijn paleis brengen.

Geholpen door Dorange klauterden allen tegen de reuzendieren op en waren weldra op de breede ruggen gezeten...

Langs het meer om brachten de olifanten hen tot bij de woning van den zonderlingen man, die geleerd had tot de dieren te spreken en zich door hen te doen gehoorzamen...

— Weldra zal de avond daar zijn, zoo sprak Dorange, en ik noodig u dan ook uit de laatste maal den nacht door te brengen in mijn paleis... Morgen vroeg begeven we ons dan op weg naar boven, dat wil zeggen naar de ijsvelden...

Zooals ik u heb medegedeeld, loopt daar de kokende rivier tusschen het ijs door en denk ik dat ze naar de zee stroomt...

Het is echter slechts eene gissing en ik ver Wittig u op voorhand dat misschien allerlei mij onbekend gevaar u daar dreigt...

Maar volgens mij is het de eenige weg om terug naar het bewoonde land te gaan.

Verkiest ge nu echter u aan die onbekende gevaren niet bloot te stellen en hier op de pool te blijven, dan zal ik u eene plaats — ver van hier, want ge weet dat ik verlang alleen te zijn — aanduiden, waar ge rustig kunt leven en u vrienden der dieren maken, die u dan ook zullen dienen... De dieren zijn hier zoo gewillig, omdat ze nog nooit menschen hebben gezien die hun kwaad wilden...

— Ik dank u vriendelijk, zei Steadily, maar ik verlang Engeland en miss Victoria terug te zien, en zulks zoo spoedig mogelijk.

— En ge wilt ook aan uwe evennaasten kond doen dat ge de Zuidpool hebt ontdekt en er in naam van Groot-Britanje bezit hebt van genomen?

— Ja, dat wil ik.

— Ik begrijp dat: ge bevindt u nog niet lang genoeg op de pool, om die menschelijke ijdelheid te kunnen afleggen...

En zich tot de anderen wendend, sprak Dorange op ietwat spottenden toon:

— Zijn er soms onder u, die wenschen op de pool hun bestaan te slijten?

— Ik wil mijne moeder wederzien, sprak Janneken, en daarvoor alle gevaar trotseeren.

— Ik ga waar mijn vader zich heen begeeft, zei de Rosse.

— En ik moet Janneken bij zijne moeder geleiden, was Daks' antwoord.

— Ik ben nog steeds de knecht van den heer Steadily, sprak Mol, en ik heb nog veel boett effen te werken in zijnen dienst.

— Als ge wenscht hier te blijven, zei de Brit, ontsla ik u uit mijnen dienst en ik scheld u alles kwijt.

— Ik dank u vriendelijk, Mijnheer, maar ik zou hier toch geene betrekking kunnen vinden: de apen zouden mij eene onoverwinnelijke mededinging aandoen.

De poolbewoner richtte zich tot Peter Pil.

— Gij antwoordt niet, waarde collega op wetenschappelijk gebied?... Blijft gij soms hier, om studiën te doen...

— Tot wat zouden ze dienen, als ik hier toch zou moeten sterven?

— Tot uw eigen genoegen... Ja, 't is waar, gij zijt ook al niet lang genoeg op de pool om dat te begrijpen... Ge gaat dus morgen vroeg op reis, om te trachten Europa terug te vinden... Goeden nacht... Ik zal u morgen uitgeleide doen...

Des anderdaags zetten zij zich in de vroegte op weg...

Het waren eigenlijk de olifanten die zich op weg begaven, met de reizigers op den rug.

Op het eerste dier zat de poolbewoner, op den kop van den reus, en achter hem Steadily, Janneken en de Rosse.

Op den tweeden dikhuid bevonden zich Mol, Daks en Peter Pil.

Een derde olifant droeg een vlot, dat gemaakt was zooals datgene waarop ze langs den kokenden stroom over het meer waren gevaren.

De reizigers hadden nu weer hunne kleedren aangetrokken; want de poolkoning had er hun aan herinnerd dat ze den berg opgingen en de warmte dan ook van lieverlede zou afnemen.

Tegen den avond hadden de dieren een zeer langen weg achter den rug.

Ze hadden meestal op een drafje de reis afgelegd, en als een olifant het op een loopen zet, kan hij nog al een eindje vooruit komen op korten tijd, vooral dikhuiden als degenen waarop onze helden hadden plaats genomen...

Daar lag de rivier voor hen, die haar warm water, waaruit zwaveldampen opstegen, met groote snelheid langs hare rotsachtige oevers voortstuwde...

Het vlot werd te water gelaten en vastgemeerd...

— Het is nu 't oogenblik om afscheid te nemen, zei de poolbewoner tot den heer Steadily.

Hij drukte hem de hand.

— Gaat ge nu toch met ons niet mede? vroeg de Brit.

— Ik?... Zijt ge dan vergeten wat ik u heb gezegd, hoe ik het leven hier op aarde beschouw... Ik zal u nog eens herhalen, dat ik u allen dwazen noem... Een eeuwige rust kon de uwe zijn, en gij ontvlucht haar... Kom, ik dring niet aan... Uwe makkers hebben den voorraad op het vlot gebracht en het is tijd om te vertrekken... Vaart allen wel... Neen, mij niet danken... Het toeval plaatste mij op uwen weg... Vaart wel... Aan boord, Mijnheer Steadily... Ik maak het touw los... Vaart allen wel!...

Door den stroom meegesleurd verwijderde het vlot zich bliksemsnel...

Aller oogen waren op den ouden man gevestigd, die de armen op de borst gekruist, daar op den oever stond, en zonder een spier te vertrekken, meester over zich zelf, de anderen onder de menschen liet terugkeeren en met groote vreugde weer de gebieder werd der heerlijke streek waar geene tweehandigen huisden...

— Dat is de eerste ware filosoof dien ik ooit ontmoet heb, mompelde Steadily...

— Hij keert terug, zei Janneken. Hij gaat weer zijn kluizenaarsleven hervatten...

Inderdaad, de poolbewoner had plaats genomen op den kop van een der dieren...

De reizigers riepen zoo luid ze maar konden

hem een laatste vaarwel toe en wuifden met hunne hoeden...

Het gerucht trof het oor van Lorange, want hij wendde nog even het hoofd om en groette de mannen op het vlot met eene breede beweging van handen en armen...

En hij verdween uit het zicht...

Het vlot werd nog steeds meegesleurd door een snelvlietenden stroom, die zonder onderbreken dezelfde rotsachtige, zwart-gauwe oevers vertoonde en door een even rotsachtig, kaal gebied scheen te loopen, want nergens was een boom of eene plant te bespeuren.

Uren lang volgde het vlot dien eentonigen weg, tot de reizigers plotseling een dof gerucht hoorden, als van bruisend en neerstortend water...

— Eene waterval! kreet Steadily... Het kan niets anders zijn... Hooft!...

Sneller nog stroomde het water en schoot het vlot vooruit.

— Houdt u allen vast, zoo goed ge maar kunt. Anders hebt ge...

Hij kon niet voleinden...

Snel als een bliksemschicht schoot het vlot verder, werd als opgelicht en verdween in de diepte, terwijl het water langs alle kanten wegspatte en op de mannen neerkwam...

Eene groote duisternis had hen plots omringd...

— Allen nog aan boord? vroeg de heer Steadily, en zijne stem klonk alsof hij in een diepen kelder zou gesproken hebben.

Hij kroop recht, daar hij zich even als de anderen plat op den buik op het vlot had neergelegd en zich dan stevig met beide handen tusschen de takken en twijgen van den boord had vastgeklemd.

Geen antwoord...

De Brit schrok hevig...

— Zouden allen weggeslagen zijn geweest... Zou hij zich alleen op dien Styx, op die rivier der hel bevinden, in die zwarte duisternissen?...

En hij herhaalde luid zijne vraag:

— Allen nog aan boord?

— Ik wel! klonk eene stem, maar zoo hol als die van den heer Steadily, zoo dat deze niet kon onderscheiden wie hem antwoordde.

— Wie is dat? vroeg hij weer.

— Ik, Oscar Daks.

— En de anderen.

— Ik ben er ook!

— En ik ook!

— Wie dan toch?

— Janneken van Meirloo.

— De Rosse.

— Peter Pil.

— En Mol!

— Dan zijn we er allen nog?

— Ja, zei Daks, ik heb ze geteld... De menschelijke vrucht is volledig... Maar met de andere moet het leelijker gesteld zijn... De vruchten en de eiers zullen zich niet hebben kunnen vasthouden en die moeten hier nu deels op den bodem liggen en deels op het water drijven...

— Zou het hier niet licht worden? vroeg Mol, en men kon aan 't beven zijner stem vernemen dat hij geenszins in zijnen schik was.

— We zitten onder de aarde, zei Steadily... De stroom heeft zich langs de rotsen een weg gebaad en waarschijnlijk eene grot gevonden, waarin we varen... We hebben nu eene kans hier levend uit te geraken: dat de stroom ginder ver weer onder de open lucht voortloopt... Het is nu echter ook mogelijk dat hij dieper en dieper in den schoot der aarde dringt, en daar in den vuurpoel plots tot damp wordt verwerkt...

— En wij dan?...

— Zullen mede in damp vergaan.

— Dan ware ik nog liever mijn heel leven lang op de Zuidpool gebleven, sprak Mol.

— Als ge alles op voorhand hadt geweten, zei de Rosse, dan...

— Ware ik te Amsterdam gebleven, meende Pil.

— En ik te Parijs, kreet Mol.

— Ik zou hierheen gekomen zijn, sprak Daks. Waar Janneken gaat, zal ik te vinden zijn, tot hij op het Hof der gravin van Meirloo zal aangekomen zijn...

— Gij hebt, ten minste, moed, zei de Brit... Zoolang er leven is, blijft er hoop, en ik begrijp niet waarom wij nu reeds...

Weer kon hij niet voleinden...

Het vlot kreeg een zoodanig sterken schok, dat de reizigers als kegels werden dooreengeworpen, en bleef dan zonder beweging liggen...

— Wat nu weer! kreet Mol.

— Dat we vast zitten, zei Steadily, hetzij

op eene rots of tegen een uitspringenden blok...

— En geen licht!

— Ik heb mijn revolver.

— Als er geen nat ingelooopen is.

— Ja, wij hebben onze revolvers...

— Wat wilt ge ermede uitrichten?

— Een schot geeft toch een korten bliksemstraal.

— Maar er iets in zien is niet mogelijk...

— Ik wil het toch beproeven.

— Doe het niet, zei Pil, want wie weet zijn er in de grot geene ontplofbare gassen opgehoopt en vliegt hier alles niet in de lucht, als ge een schot lost.

— De heer Pil heeft gelijk, sprak Steadily.. En het zou ons tot niets vooruithelpen ook...

— Wat moeten we dan doen? vroeg Daks.

— Wachten...

— Op wat dan?...

— Tot de stroom ons weer los maakt.

— En, als dat niet gebeurt?

— Dan moeten wij hier blijven...

— Een mooi vooruitzicht, meende Pil.

— Weet gij er een middel op?

— Verder zwemmen.

— Steek uw hand eens in het water. Het kookt nog. Ge zoudt spoedig gaar zijn, zei Daks... Als we hier nog lang moeten blijven, kunt ge 't eens beproeven. Als ge dan goed gekookt zijt, kunt ge ons verwittigen, dan hebben we ten minste een stuk vleesch te eten. Soep niet, want de pot is te groot.

— Hoe ge in zulken toestand nog zoo blijgeestig kunt wezen en spotten! zei Pil.

— Hij heeft gelijk, antwoordde Mol. Of we nu weenen en tandenknarsen of blijmoedig hopen op verlossing, de uitslag zal toch dezelfde wezen! Ik stel voor een liedje te zingen.

— Ik geloof dat we goed zouden doen, zei de Rosse, wat minder te praten en wat meer te handelen...

— Hoe, handelen?

— Wel, ik heb hier langs den rotswand zoo 't een en ander willen voelen, want als ge niet zien kunt is voelen aan te raden. Dat is nog eene les die ik op de school des Olinkeys heb gekregen... En ik ben tegen de rotsen zoo wat opgeklauterd. Ik sta op een breeden blok en ik geloof dat ge hier, als ge een weinig voorzichtig zijt, te voet kunt gaan.

— Gij zijt behendig als eene kat!

— Ik ook, sprak Daks, en als er een middel is om hier weg te komen, zou ik tegen een gladden muur kunnen oploopen. Wel ja, gij hebt gelijk, hier is middel om vooruit te komen.

En tot de anderen, die met kloppend hart de hoop zagen schemeren, dat die twee mannen een uitweg gingen ontdekken, riep hij:

— We gaan wat verder kijken, als 't mogelijk is... We komen terug om u te zeggen wat we gevonden hebben. En, keeren we niet weder, dan liggen we wat verder in den pot onzen laatsten adem uit te koken.

— Rosse! kreet Janneken.

— Wat wilt ge? riep deze, die langs uitspringende rotsblokken een eind verder was gekropen.

— Wees voorzichtig, Rosse.

— Heb geen nood! Ik wandel hier op mijn zeventien gemakken. Hier opgelet, Daks, want 't begint smal te worden.

De anderen op het vlot hoorden weldra niets meer.

Angstig wachtten zij op de terugkomst van de twee dappere kerels, die hun leven waagden om een uitweg te zoeken.

Een half uurtje hoogstens bleven Daks en de Rosse weg, maar 't scheen Janneken een heelen dag, en meermaals moest hij een kort snikken onderdrukken, daar hij niet voor de andere wilde laten blijken dat hij geen moed bezat, wanhoopte de twee makkers nog ooit terug te zien.

— Ik hoor iets, zei Pil.

— Ja, als 't flapperen eener vlag in den wind.

— En 't was alsof er iets door de lucht toog.

— Nu weer! kreet Janneken.

— Dat moet een vogel zijn, zei Steadily. Als dat waar is, kunnen we niet ver meer van de open lucht wezen...

— Mogelijk, sprak Pil, maar 't kan ook een vogel zijn die onder den grond leeft en dan kan de uitgang der grot nog ver verwijderd wezen!

— Gij beneemt ons weer de hoop die in ons gekomen was, zei Janneken.

— 't Is beter dan u blij te maken met eene doode musch!

— Het was geen musch, deed Mol opmerken, want die heeft geene vleugels die flapperen, en dood was de vogel ook niet, want een doode musch kan niet vliegen. En als ge

nu uwe ooren wilt open zetten, zult ge de stappen hooren van den Rosse en Daks die weer naar hier komen...

— Ja, kreet Janneken, ja, daar zijn ze!... Daar zijn ze!

Hij was zoo verheugd, als had hij gehoord dat ze weldra uit de duisternis zouden verlost en buiten alle gevaar zijn.

— Hoera! zoo klonk de stem van den Rosse... We zijn gered!... Ge moet ons volgen!... Er is een uitgang!

— Dan maar op weg, zei Steadily.

En hij klauterde tegen den wand op.

De anderen volgden zijn voorbeeld...

Het was geen gemakkelijk werk, want er waren rotsblokken, die zoo smal waren dat ze nauwelijks een voet konden dragen, zoodat onze reizigers zich tegen den wand dicht moesten aandringen en zich met al de krachten hunner vingers aan uitstekende brokken boven hun hoofd moesten vastklampen, om niet uit te glijden en in het water te storten.

Dan weer staken er rotsstukken zoover uit, dat ze bijna den weg versperden, de mannen ze als omvatten moesten, en aan de andere zijde geraakten met als het ware rond dien rotsklomp te springen...

Maar de wanhoop gaf hun bovenmensche-lijke krachten en de duisternis bood hun eene groote hulp, want hadden ze kunnen zien langswaar ze vooruit moesten, ze hadden het nooit durven wagen, ze zouden door den schrik verlamd geworden en in 't water gevallen zijn...

Ze hoorden plots de stem van den Rosse, die eerst ging, en vernamen het volgende bevel :

— Nog zeven uitstekende stukken en dan laat ge u langs den wand in het water glijden.

Daks herhaalde deze woorden.

— Hoe? vroeg Steadily. In het kokende water!

— Het is hier afgekoeld... Ge moet er door baden, het is niet diep...

De reizigers deden wat de Rosse bevolen had en stonden weldra tot aan hun middel in het water...

— Voorzichtig gaan, zei Daks, want de rotsbodem is zeer glibberig... Nog een paar honderd meter en we zijn er. Ginder ziet ge 't licht reeds...

Inderdaad, in de verte was eene opening in de grot zichtbaar, een roode opening, ter

grootte van de zonnescijf, zooals wij ze te aanschouwen krijgen, maar die natuurlijk wijder werd naarmate de reizigers vooruitkwamen in het water...

Zoo bereikten ze den uitgang.

— Opgepast nu, zei de Rosse, want we komen aan eene steile rots en de kleinste misstap zou u in zee werpen, die eenige voeten dieper ligt...

Eenige oogenblikken later bevonden allen zich op een stuk rots, dat zich verhief nevens een soort waterval, want de rivier stortte daar in zee, met weinig geweld echter, eerder langs de rotsen aflopend, wat deed veronderstellen dat ze wellicht in een gedeelte van de grot in twee verdeeld werd en een harer armen eene andere richting nam, de diepte in, en alzoo het water zijne snelheid verloren had, alvorens de opening naar de zee te naderen.

— Nu zijn we buiten de grot en uit de duisternis verlost, sprak Steadily, maar we zitten hier op een paar vierkante meter rots, die we niet kunnen verlaten... Wel honderd meter steekt deze rotsberg boven den zeespiegel uit en de wand is zoo stijl dat het onzin zou wesen te trachten er tegen op te klimmen... En onder ons is de Oceaan... Onze toestand is al zoo wanhopig als daar binnen, in het ingewand der aarde...

— Maar, we hebben hier toch voedsel, zei Mol... Ik weet niet hoe het smaken zal, maar ik eet er toch van.

Hij had den arm in eene rotskloof gestoken en haalde een groot vogelnest, waarin verscheidene groote, bruinachtige eieren te zien waren, te voorschijn.

— Neem er een, zei hij. Er zullen er nog wel zijn... In ieder geval liggen er hier zeven in... Ieder krijgt dus een ei.

Hij deelde de eieren uit, het nest als een schotel aan ieder der reizigers aanbiedend...

Ze hadden dus voedsel, en misschien waren er nog veel nesten te vinden in de kloven der rots, maar er zouden op een gegeven oogenblik toch geen meer zijn en dan moesten ze van honger omkomen, als ze dan niet reeds van dorst waren gestorven of krankzinnig in zee gesprongen.

En bestond er kans dat een schip langs daar zou varen, om hen te redden?

— Was het de Oceaan die voor hen lag of eene binnenzee van de pool?

De heer Steadily was van gedacht dat het

eene poolzee was, in het land gelegen, daar er anders niets dan ijs zou te zien zijn.

Immers de Oceaan rond de pool was eene ijsvlakte.

— We mogen van geluk spreken, zei Pil, dat wij uit dat onderaardsch kanaal geraakt zijn, want op dit oogenblik zouden we reeds verdrongen zijn.

— Hoedat ?

— Wel de zee is geklommen en de uitgang van den watertunnel is niet meer te zien... Geheel de pijp onder den grond moet nu vol water staan, tot tegen de zoldering en wij zouden dan ook vol water wezen en gestikt...

— Inderdaad, sprak Steadily, we zijn aan den dood ontsnapt.

— Zoo gelijk de muis, als de kat ze even laat loopen, om er een paar stonden later haren klauw weer op te slaan... De dood heeft ons uit het kanaal laten ontsnappen, om ons hier tegen deze rots te plakken en ons te grijpen als hij wil!...

— Onze toestand is hopeloos, zei Daks... Als er geen mirakel gebeurt, is er geene redding mogelijk...

— Als er hier nu maar walvisschen waren, sprak Mol, dan waren we gered.

— Wat vertelt ge nu ?

— Wel ja, dan lieten we ons door die reusachtige visschen opslokken en ons ergens op den wal uitspuwen...

— Vindt gij 't nu nog gepast te spotten !

— Waarom niet... Denkt ge soms, als wij hier onze oogen rood zitten te weenen en klachten ten hemel zenden, dat ons zulks baten zal... Ik heb het stelsel van Tarara overgenomen : wat komen moet, zal komen, dat staat geschreven...

— Mol heeft gelijk, zei de Brit...

— Ziet ge wel, kreet de knecht, de meester deelt mijn oordeel... Hij zal dus met mij in den muil van een walvisch springen, zoodra er hier een voorbij zwemt en geeuwt ! Maar we zouden pijp en tabak moeten hebben.

— Waarom ?

— Om, als we warm en wel in de maag van den walvisch zitten, een pijpje te ontsteken, zoodra we gewaar worden dat we de kusten van het vasteland genaderd zijn... Dan wordt de kerel onpasselijk van den rook en hij werpt ons uit... En we zijn klaar voor ons duiten...

Maar de gemaakte blijmoedigheid van Mol vond geen weerklank en allen bleven een treurig gelaat vertoonen...

Ze begrepen dat ze niet de minste hoop konden koesteren de rots ooit te verlaten, dan om in zee te vallen of te springen.

— Ge trekt allen een gezicht alsof ge reeds verdrongen waart ! zei Mol... Ge wilt niet lachen... Ook goed... Ik doe den mond niet meer open dan om nog een ei binnen te spelen. We zullen eens gaan kijken of er in onze rotskast niets meer te vinden is... Ge hebt zeker geen lust meer om een eitje te verorberen ?... Ge moet het niet doen, als ge niet wilt : ik zal wel namens het heele gezelschap een paar eieren naar mijne maag zenden... Hier heb ik er een paar groote... Geene liefhebbers ?... Een, twee, drie... Toegewezen !

Hij tikte met de eieren tegen de rots en slurpte ze daarna ledig !

— Zoo kunnen we er voor een paar uurtjes tegen. Als we hier kiekens konden houden, we zouden het nog gewoon worden en hier blijven wonen. Dan zouden we nog grooter kluizenaars zijn dan die naakte pier met zijn gouden bril op de pool ! Rotsenaars zouden ze ons kunnen heeten.

— Mol, gij zult nooit beteren ! zei Daks.

— Ik geloof dat het nu werkelijk de moeite niet meer is, meende de knecht. Als men zoo tegen een rots geplakt is, vijf voet boven de zee, komt het er niet op aan of men gebreken bezit of niet. Maar zeg ons eens, hoe is het met uwe ster ?

— Ik geloof dat ze erg aan 't verbleeken is, antwoordde Daks.

— Gij geeft den moed ook op ? Dan ben ik hier alleen om op eene uitkomst te hopen ! Mij goed. Maar dan moogt gijlie niet...

— Het vlot ! kreet de Rosse.

En hij strekte den arm uit in de richting van de opening van het onderaardsch kanaal, dat nu half zichtbaar was geworden, daar de waterspiegel er weer aan 't dalen was.

— Ja, dat is ons vlot, zei Steadily. Het water heeft het losgerukt en meegesleurd. Zie, het komt bijna geheel naar buiten.

— Hoe bereiken wij het ?

— Springen ?

— Dan kantelt het.

— Ons van de rots laten glijden ?

— De eerste kan dat en de tweede ook,

maar dan is het vlot zeker weggeschoten en drijft in volle zee.

— Laat ons niet langer aarzelen, of die eenige redplank verdwijnt voor onze oogen!

— Wat te doen?

Radeloos, wanhopig stonden ze daar.

Het vlot was nu geheel uit den kanaalmond losgekomen en stootte tegen de rots aan.

De Rosse nam plots een besluit.

Zonder iets te zeggen of te vragen hoe zijne gezellen er over dachten, berekende hij zijnen sprong en kwam in het midden van het vlot terecht.

Dit laatste dobberde een paar meter van den wand af, maar werd er dan weder terug tegen gestuwd...

De Rosse kon een rotspunt, dat op manshoogte boven het watervlak, als eene kleine toren uitstak, met beide armen omvatten en aldus het vlot tegen den wand houden...

— Laat u nu spoedig afglijden, kreet hij, want ik houd dat hier niet lang vol.

De anderen lieten het zich geen tweemaal zeggen en een paar minuten later bevonden allen zich op het vlot...

— Hewel, zei Mol, wie heeft er nu gelijk gehad? Gijlie, als ge lijkbiddersgezichten hebt getrokken en van verdriet geen eetlust hadt of ik, als ik een plezant aanschijn heb vertoond en een paar eieren binnengespeeld? Het stond geschreven dat we ons vlot zouden terugzien!

— Maar, als het nu niets anders doet dan een paar meter verder drijven, om dan weer terug naar de rots te komen, sprak Daks, dan zijn we er niets mede vooruit!... Straks wordt de zee woelig en er komt een groote baar, die ons met vlot en al tegen den rotsmuur verplettert!

— Nu is die kerel nog niet tevreden, zei Mol... Insteede van uwe ster dankbaar te zijn en te vragen dat ze 't vlot een stamp zou geven, om het te doen afdrijven!... Ze mag u toch met geen half werk tevreden doen wezen!

— Dat zal ik, was het antwoord... Ze hangt wat hoog om ze te plagen!

— Als ge mij een handje toesteken woudt, in plaats van tal nuttelooze woorden te wisselen, sprak Pil, dan zouden we misschien wat verder komen...

— Wat is er te doen?

— Met onze handen langs den wand het

volt verder doen drijven, waar misschien een stroom heerscht die ons naar de zee voert. We kunnen het beproeven...

— Ik geloof dat het een nuttig voorstel is, zei Steadily... Vooruit, laat ons het voorbeeld van den heer Pil volgen...

Allen waren met grooten ijver bezielde en alhoewel ze hunne handen wondden aan den wand der rots, trok niet een zich terug en het vlot werd met veel moeite en met levensgevaar langs den muur gedreven, verder en verder, tot opeens het door eene baar tot op een tamelijk grooten afstand van de rots werd medegesleurd en dobberend voortdreef naar de zee op...

— Als we nu 't een of ander schip konden ontmoeten, zei Steadily, dan waren we gered... Is dat in de eerste dagen niet het geval, dan zitten wij hier in zulken benepen toestand als tegen de rots...

— We hadden beter gedaan terug het kanaal in te varen zei Mol.

— En dan?

— Terug naar de pool en daar blijven... Als ge nu eens nagaat wat wij allemaal in den laatsten tijd hebben geleden en hoe kalm en rustig de man daar zijn leven slijt, zonder zich om iets te moeten bekommeren, dan krijgt ge toch wel lust om het bestaan op dezelfde wijze voort te zetten...

— Als ge geene moeder bezit die op u wacht, zei Janneken.

— En geene bruid, die gij gewonnen en nog alleen in uwe armen te sluiten hebt, sprak Steadily.

— En als ge niet gezworen hebt den kleine bij zijne moeder te brengen, meende Daks.

— En als ge niet in de wieg gelegd zijt om aan de wetenschap onschatbare diensten te bewijzen, declameerde Pil.

— En gij, Rosse? vroeg Mol.

— Ik ben een man voor de pool, maar ik wil eerst Janneke bij zijne moeder zien... Als ge daarna er nog lust toe gevoelt, vertrekken we samen terug naar de pool en we houden er voor de rest van ons leven de apen van dokter Dorange gezelschap.

— Ik dank u vriendelijk, sprak Mol, maar als we eens terug in Europa zijn, zal geen mensch er mij nog uit krijgen, wees daar overtuigd van! En als mijnheer Steadily niet meer op reis gaat, dan verzoek ik hem mij in zijnen

dienst te behouden... Hij heeft er trouwens alle belang bij...

— Hoedat? vroeg de Brit verbaasd.

— Wel, ik heb zeker nog wel twee jaar bij u te dienen, zonder recht te hebben op een cent loon... De boeten die...

— Ze zijn u kwijtgescholden, onderbrak Steadily, ter gelegenheid van de inlijving van de Zuidpool bij het Britsche Rijk...

— God save the Queen! zei Mol...

— In mijnen dienst kunt ge echter blijven.

— Ik dank u.

— Mits dezelfde voorwaarden.

— De boet ook, Mijnheer?

Mol

— Zeker.

— In de eerste dagen zal ik daar niet veel last van hebben...

— Wat wilt ge zeggen?

— Ik doel hier op het vlot... Als ge mij roept, ben ik bij u!...

Twee dagen en twee nachten dreven ze op den grooten waterplas, en halfdood van honger, getergd door den dorst, nat en verkleumd van koude, hadden ze alle hoop op redding opgegeven en ze zaten neergehurkt, zonder nog een woord te spreken, strak voor zich uitstarend op het vlot...

Zelfs Mol was door die algemeene neerslachtigheid aangetast geworden...

Op eens kreet Janneken :

— Ginder is land!

De hoop herleefde plots bij allen en in hunne doffe oogen blonk weer een vlammetje.

Ze waren opgesprongen en keken in de aangewezen richting...

— Als het geene rots of geene klip is!

— En als we niet in eene andere richting gedreven worden...

— Het kan ook een rotsachtig eilandje zijn, waar we zoo slecht zitten als op ons vlot...

— Het is land, zei Daks.

— Wie zegt u dat? Wat doet u dat denken?

— Mijn voorgevoel...

— Als 't niet waar is, sla ik u den kop in, sprak Pil.

Allen keken hem ondervragend aan.

Ging die nu in dat oogenblik den spot drijven met hunnen toestand.

Maar een onheilspellend vuur blonk in de oogen van den scheikundige.

— Ja, den kop in! kreet hij... En, daar het toch niet waar zal wezen, dat ginder land is, zal ik u maar dood slaan!

En de gesloten vuisten boven het hoofd, sprong hij op Daks toe...

Nu begrepen de anderen wat er gebeurde...

Pil was het eerste slachtoffer: de krankzinnigheid, welke hen allen beloerde, had hem het eerst aangegrepen...

Zij trokken hem terug...

Maar de man verweerde zich dapper, met eene bovenmenschenlijke kracht...

— Hij moet er aan! riep hij... Hij moet er aan!... Er is geen land!...

De Rosse en Mol hielden hem in hunne armen gekneld...

Pil wilde zich loswringen, beet en stampte...

Het schuim stond hem op den mond...

De bewegingen, die het drietal maakten, en die ze niet konden regelen, daar de scheikundige hen van links naar rechts sleurde, dreigden iederen oogenblik het vlot te doen kantelen...

Nu hadden ook de anderen zich op den krankzinnige geworpen, om hem mede in bedwang te houden...

Het was als een tros menschen die op de zee dobberde...

Plots verweerde Pil zich niet meer...

Hij zakte ineen...

Waarschijnlijk had hij het bewustzijn verloren...

Zij lieten hem los...

Als door eene veer bewogen sprong hij weer op en wierp zich opnieuw op Daks...

Hij had slechts geveinsd machteloos te worden, om tot het doel te geraken waarheen zijn krankheid hem dreef...

De schok was zoo geweldig dat Daks omgeworpen werd en in de zee tuimelde...

Pil stortte hals over kop achter zijn slachtoffer in het water...

En het vlot kantelde langs dien kant, zoo dat het half opgelicht werd aan de andere zijde...

De opvarenden werden dooreen geworpen als kegels door een bol en rolden ingelijks de zee in...

Een paar malen verdwenen ze, om dan weer aan de oppervlakte te verschijnen...

Ze trachten te zwemmen...

Op dit oogenblik scheen het hun alsof ze hoorden roepen...

Na een paar armstreken moesten ze 't opgeven : hunne krachten waren te sterk verminderd om den strijd met de zee aan te gaan...

Waren dat geene booten die over 't water gleden en op hen toekwamen?

Of was het zinsbedrog?...

Eene laatste nuttelooze poging...

En ze zonken naar de diepte...

HOOFDSTUK XXXI

HOE MOL UIT DEN DOOD ONTWAAKTE EN WAT HIJ LATER VERNAM

Mol opende de oogen...

Met veel moeite kon hij ze een oogenblik open houden, want het licht deed hem pijn...

Hij wilde rondkijken, om te weten waar hij zich bevond, maar hij kon zijn hoofd niet verroeren...

Zijne hersens waren zwaar en als hij even zijn voorhoofd bewoog werd hij eene vlijmende pijn gewaar en een smartkreet ontsnapte zijnen mond...

Hij sloot weer de oogen...

Na eenige stonden opende hij ze opnieuw en bespeurde een menschengelaat boven het zijne...

Denken kon hij niet...

Hij zag hoe eene hand boven zijn hoofd kwam en plotseling voelde hij dat zijn neus werd vastgegrepen...

Hij snakte naar adem, toen men hem iets in de keel goot...

Hij wilde dat weer uitspuwen, maar nu werd ook zijn mond toegenepen en hij moest slikken, willen of niet...

Het was als een gloeiend vocht dat hem door de keel vloeide en daar branden bleef...

Maar hij werd gewaar dat het drukkend gewicht, waaronder zijne hersenen als geperst lagen, stilaan verdween...

En hij kon nu zijn hoofd bewegen...

Hij keek naar links en rechts...

Er was niets te bemerken dan vier wanden en eene zoldering, waarin eene opening het licht doorliet.

Waar bevond hij zich?

Wat was er gebeurd met hem?

Hij kon niet gissen waar hij zoo op den vloer uitgestrekt lag, op geurig gedroogd gewas, en waar men hem scheen te verzorgen.

Hij kon zich niet herinneren waar hij het laatst geweest was en hoe hij gekomen was waar hij zich nu bevond.

Geruimen tijd lag hij zijne nog vermoeide hersenen te martelen, opdat er licht voor zijnen geest zou oprijzen.

Eindelijk vond hij een uitgangspunt.

Het vlot!

En nu kwamen de gebeurtenissen snel en kort op elkaar in zijne verbeelding op.

De kranke Pil, het gevecht, het kantelen van het vlot, het hopeloos strijden tegen de zee en het machteloos zinken naar den bodem...

Men had hem gered.

Hoe? Daarop bleef hij natuurlijk het antwoord schuldig.

Waarschijnlijk was hij half gestikt, had hij het bewustzijn op dat oogenblik verloren.

Eene deur werd geopend en een mensch trad in de hut, waar Mol op den vloer rustte.

Deze laatste keek den binnenkomende met onderzoekende blikken aan.

De man die voor hem stond, was wel gevormd, het mooie lichaam licht bruin gekleurd. Hij bezat lang golvend hoofdhaar en zeer schoone, donkere oogen in het regelmatig gelaat.

— Zoo heb ik er nog nooit een gezien, dacht Mol. In welk gedeelte van de wereld mag ik mij nu wel bevinden?

De vreemde man knielde bij Mol neder, beschouwde hem aandachtig en sprak dan eenige woorden die voor Steadily's knecht niet de minste beteekenis hadden.

— Spreekt gij geen Engelsch? vroeg Mol, zich zoo goed en zoo kwaad mogelijk in de taal van Steadily uitdrukkelijk.

Geen antwoord.

Hij herhaalde dezelfde vraag in het Fransch.

Nu nog eens in 't Vlaamsch, dacht Mol, en dan is mijn talenkennis uitgeput.

Weer geen antwoord.

— Ik kan er niet aan doen, zei Mol, maar ik weet er niets anders op. Ik geloof dat het moeilijk zal wezen om malkaar te verstaan. Is er zoo iemand hier in 't land die een paar woorden Fransch of Engelsch spreekt?

De bruine kerel stond recht, sprak weer eenige voor Mol gansch onverstaanbare woorden en verliet het vertrek.

— Wat zal hij nu uitvinden, dacht de jongeling, om mij iets te zeggen? Ik zal zelf maar eens gaan zien hoe het hier buiten gesteld is. Misschien weet ik dan meer.

— Maar dat was spoediger gezegd dan gedaan, want ondanks alle pogingen kon hij niet rechtkomen en hij viel eindelijk kreunend op den vloer terug.

— 't Ziet er hier lief uit! zuchtte hij. Ik kan me bijna niet bewegen! Ik ben als geradbraakt en ik heb eene onverdraaglijke hoofdpijn... Ze zouden beter gedaan hebben mij op den bodem der zee te laten liggen. 't Is eene helsche pijn! Ik kan het niet langer uitstaan!

Maar hij moest het uitstaan en nogal beweegloos, want bij de minste beweging die hij maakte slaakte hij een smartkreet.

Daar werd de deur der hut weer geopend en een ander bruine man trad binnen.

Voor zooveel Mol bemerken kon had hij een ouden mensch voor hem staan, want het voorhoofd was danig gerimpeld en het lichaam gekromd, zooals bij stokoude lieden.

Achter hem verscheen de jonge man, dien Mol het eerst had gezien.

De andere knielde bij den knecht en legde zijn knokkelige hand op het voorhoofd van den lijder.

Een stond bleef hij zoo zitten, zijne blikken strak in die van Mol gevestigd, als wilde hij deze onder magnetischen invloed krijgen.

Dat was wel zijn doel, want eenige oogenblikken later sloot de zieke de oogen en zijn regelmatige ademhaling duidde weldra aan dat de koorts hem verlaten had en hij rustig sliep.

Op een wenk van den ouderling naderde de andere kleurling en reikte hem een kistje over, uit zwart hout vervaardigd en met allerlei zonderlinge figuren versierd.

De man haalde uit het kistje een soort fijne naald te voorschijn, en een houten doosje, dat hij opende en waarin een soort zwarte deeg bewaard werd.

Hij tilde het hoofd van Mol op en legde het tegen zijne knieën.

Dan wreef hij met een vinger heen en weer over den linker slaap van den lijder, sneller en sneller...

Opeens greep hij de naald en plantte ze diep op de plaats waar hij den slaap gewreven had...

Onmiddellijk trok hij ze terug, zoodat een enkele druppel bloed te voorschijn kwam, streek een weinig van den zwarten balsem uit het doosje op de gewonde plaats en borg zijn gerief zorgvuldig terug in het kistje...

Een paar oogenblikken daarna opende Mol de oogen.

Zijn gelaat, dat vertrokken was van de pijn vóór de oude man hem had doen inslapen, was nu met eene uiterst kalme, ja zelfs met eene uitdrukking van tevredenheid overtogen.

Hij keek den ouderling aan, met blikken waaruit dankbaarheid straalde, want hij begreep dat de bruine man hem van de helsche pijn had verlost.

Nimmer was hij opgeruimder geweest dan op dit oogenblik.

Hij voelde zijne hersenen als verhelderd, als lichter geworden; zijne daarstraks hevige aangetaste moraal was nu geheel opgewekt; hij was gelukkig dat hij nog leefde...

In gebroken Engelsch sprak de vreemde geneesheer hem toe :

— Gaat het u beter nu ?

— Zeker, zei Mol... Ik dank u!... Ik dank u wel duizend maal.

— Kunt ge u oprichten ?

De knecht dacht dat heel zijn lichaam hem weer pijn zou veroorzaken als hij zich dorst te bewegen, en hij verplaatste dan ook met de grootste omzichtigheid zijne armen.

Tot zijne grootste verbazing voelde hij niet de minste pijn meer.

Hij richtte zich op.

De smart was geheel verdwenen.

— Kom buiten, sprak de ouderling.

Mol volgde hem.

Als hij buiten de hut trad werd hij als duizelig, doch dat duurde slechts een oogenblik.

De lucht was te zwaar voor hem.

Tegen de woning van den jongen kleurling, want Mol begreep nu dat hij in het huis van dien man was opgenomen geworden, stond eene bank en hij ging daar zitten.

Voor hem lag de wijde zee, onder den helder blauwen hemel, waarin de zon schitterde.

— Hoe ben ik hier gekomen ? vroeg de knecht.

— Herinnert ge u niets ?

— Ja, dat ik in zee lag en op 't punt was te verdrinken.

— Ge waart verdronken.

— Ja, naar den bodem gezonken, maar ik leefde nog, vermits ik thans hier ben en met u spreek.

— Gij waart dood.

Mol keek verbaasd den ouden man aan.

— Ik begrijp u niet, sprak hij.

— Gij waart dood, want had men u hier laten liggen, dan zoudt ge nog dood zijn.

Mol kon er geen kop aan krijgen.

— Ik was heel en al bedwelmd, zei hij, en gij hebt de levensgeesten weer in mij opgewekt ?

De ouderling bewoog ontkennend het hoofd.

— Gij waart dood, herhaalde hij.

— Ik ben hier toch niet in den hemel, dacht de knecht, en dus kan ik toch niet dood geweest zijn ! Nu, als de brave heemeester er aan houdt, dat hij mij weer levend heeft ge-

maakt, dan zal ik maar doen alsof ik het geloof.

Deze laatste vervolgde :

— Uw hart klopte niet meer en ik heb langen tijd, zeer langen tijd moeten werken om het opnieuw in beweging te krijgen. Ge zijt dus dood geweest, dat is niet te betwisten.

— Inderdaad, zei de knecht, en ik weet niet hoe u mijne dankbaarheid uit te drukken voor uwe hulp.

Iets als een grijnslach krulde de lippen van den bruinen man.

— Het leven is zoo aangenaam niet, om er mij voor te danken, zei hij na eene korte poos.

— Waarom heeft hij me dan niet dood gelaten, dacht Mol, maar hij hield die opmerking voor zich zelf.

— Maar, zoo vervolgde de vreemde geneesheer, de opperwezens alleen beschikken over den dood en wij moeten hem verjagen waar het mogelijk is.

— Dat is zoo, beaamde de knecht, die er niet veel van begreep, maar het zoo aangenaam vond te leven, dat hij met al wat zijn redder zegde reeds op voorhand instemde.

— En daarom heb ik u doen herleven...

Een paar oogenblikken verliepen, zonder dat een woord gewisseld werd.

De oude man was in gedachten verdiept en Mol wist niet hoe de samenspraak weer aan te knoopen.

Eindelijk vroeg hij :

— Waar ben ik thans ?

— Op het eiland Auckland, was het antwoord.

Die naam zegde Mol niets.

Hij had hem nooit hooren vernoemen en wist zich hoegenaamd niet voor te stellen in welke zee, nabij welk werelddeel de plaats gelegen was, waar hij aan den dood had kunnen ontsnappen.

Zeggen wij dat de Aucklandseilanden tot de groep van Nieuw-Zeeland behooren. Zij bestaan uit het eiland Auckland en eenige kleinere in de buurt, zooals Adams, Enderby, enz.

Deze eilanden zijn meestal bergachtig, met kreupelhout en gedeeltelijk met veen bedekt. Ook vindt men er reusachtige varens.

Als deze streken ontdekt werden, waren ze onbewoond en ze zijn het nu nog.

Engeland heeft eens gepoogd er visschers

op te vestigen, maar heeft dit spoedig moeten opgeven.

Dit alles wist Mol echter niet, en als hij den geneesheer vroeg : « Auckland, wat is dat voor iets ? » gaf de man hem een zeer verwanden uitleg, die nog minder verstaanbaar was omdat hij met moeite eenige Engelsche volzinnen kon uitkransen en Steadily's knecht niet te veel van de taal der Britten te vergeten had...

— Ik bevind mij dus op Auckland, dacht Mol, en vermits er hier menschen zijn, moet men er ook voedsel hebben. Ik ben er hier dus beter aan toe dan op het vlot, met den gekken Peter Pil en zonder eten noch drinken!... Ik zal dan maar voorloopig op Auckland blijven, des te meer dat die gele menschenkinderen het goed met mij schijnen voor te hebben...

— Wij hebben u gered, hernam de oude, als ge reeds voor de laatste maal naar onder waart gegaan, en zooals ik u zei heb ik u uit den dood doen opstaan... Daarom verzoek ik u, mij de volle waarheid te zeggen, nu ik u een paar vragen wensch te stellen.

— Dat beloof ik u antwoordde Mol.

— Wat kwaamt gij hier met uwe makkers verrichten ?

— Niets.

— Dat is geen antwoord.

— Gij hebt me gevraagd de zuivere waarheid te spreken. Ik doe het.

— Dat geloof ik niet.

— Laat mij u een kleine opheldering geven... Wij kwamen op ons vlot van de Zuidpool en dreven op Gods genade... Wij hoopen alleen een bewoond land te ontdekken, om zoo spoedig mogelijk naar Europa te kunnen terugkeeren.

De oude fronste de wenkbrauwen.

Een glimlach, die duidelijk aanwees dat hij geen geloof aan de woorden van Mol hechtte, speelde op zijne dunne lippen.

— Ik kan u niets anders zeggen, zei de knecht.

— Gij kwaamt dus niet met een doel naar Auckland ?

— Het toeval voerde ons hierheen.

Lang bewaarde de geneesheer het stilzwijgen en staarde met strakken blik voor zich uit.

Eindelijk sprak hij :

— Ge zult geruimen tijd moeten hierblijven.

— Hoe lang wel ?

— Omtrent een jaar, want slechts na dat tijdverloop zal de boot hier komen, om mijne dienaars af te halen en er andere te brengen, en dan kunt ge naar Nieuw-Zeeland varen.

— Is dat ver van hier ?

— Toch niet, en van daar uit kunt ge naar Europa vertrekken.

Mol dacht eenige oogenblikken na.

— De oude man stelt geen vertrouwen in mij, zoo dacht hij, en daarom wil hij mij hier houden.

Er moet op dit eiland iets gebeuren, dat niet in den haak zit, daar de kerel denkt dat wij hierheen kwamen met een doel.

Het is zeker dat, om mij te redden, hij over eene boot moest beschikken, en daarmede kon hij mij wellicht naar dat Zeeland brengen, vermits het niet ver van ons eiland verwijderd is.

Het ziet er hier niet pluis uit, dat lijdt geen twijfel, en ik moet trachten den ouden anders tegenover me te stemmen, of hij stuurt me terug naar den bodem der zee.

— Ik zal dan wachten, tot de boot met de dienaren komt.

— Goed zoo, zei de geneesheer... Goed zoo...

— Zou ik durven vragen of er gezellen van mij op Auckland zijn ? vroeg de knecht zich af. Zou dat den oude weer niet ontstemmen en hem wantrouwen inboezemen.

Het was alsof de bruine man de gedachten van Mol kon raden, want hij sprak :

— Ge zijt hier alleen... We hebben niet een van uwe reismakkers kunnen redden.

Hij sprak de waarheid niet.

Hij had zijne dienaars bevel gegeven slechts een der drenkelingen op het droge te brengen, omdat hij wilde weten wat die mannen op hun vlot in het schild voerden, als ze het eiland hadden willen aandoen.

— Zouden ze verdronken zijn ? vroeg Mol.

— Ik vrees het.

Er heerschte weer een lang stilzwijgen.

De knecht dacht aan zijne makkers, die waarschijnlijk op den zeebodem rustten of door de zee meegesleept ergens op de kust zouden geworpen worden.

Tranen rolden over zijne wangen.

De oude verbrak de stilte :

— In welk land hoort ge thuis ?

— In Frankrijk.

— Dat is zeer ver in het Westen.

— Ik weet het niet, zei de knecht, daar ik me niet kan voorstellen waar Auckland ligt.

— Kent gij Groot Britanje ?

— Neen, maar mijn meester was een Brit. Weer betrok het gelaat van den Auckland-der.

— Ik geloof dat ik mijne tong voorbij heb geklapt, dacht de knecht.

Zoo was het inderdaad, want de geneesheer vroeg opnieuw :

— Kwam uw meester wel zonder doel naar hier ? Weet ge dat ? Zijt ge daar zeker van ?

— Ja, zei Mol, heel zeker.

— Dan is het goed... zeer goed.

— Dat is nu eens een zonderlinge kerel, meende Steadily's dienaar ! Wat mag die hier met zijne knechten wel te verrichten hebben ?

Hij zou dit spoediger weten dan hij het op dit oogenblik gissen kon...

Een tiental dagen verliepen...

Mol werd nog immer goed verzorgd door den ouderling en herwon stilaan zijne krachten.

Hij bemerkte na eenigen tijd dat het eiland niet bewoond was dan door den geneesheer en een tiental gele mannen, die allen nog zeer jong schenen.

Met hen deed hij groote wandelingen langs de zee of op de bergen, maar het was voor den blijmoedigen jongen een al te eentonig tijdverdrijf, daar zijne gezellen niet met hem spreken konden, daar zij malkaer hoege-naamd niet begrepen.

Den elfden dag verwachtte Mol het bezoek van den ouden man, maar deze kwam niet, en niet een der gele jongelingen daagde op...

Hij begaf zich naar hunne hutten maar deze waren ledig.

Op den berg was de woning van den geneesheer, maar deze had hem nooit daarheen gebracht en de dienaars waren nimmer met hem langs dien kant gegaan.

Hij had begrepen dat hij daar niet komen mocht en nooit gevraagd langs daar te wandelen...

Zou hij het nu wagen, zijne stappen daarheen te richten ?

Het was misschien gevaarlijk ?

Plotseling kwam eene gedachte in zijn brein op, die eene rilling door heel zijn lichaam joeg.

Zoo de bewoners van Auckland het eiland

eens verlaten en hem daar alleen achtergelaten hadden ?

Dat zou verschrikkelijk wezen !

Hij ijlde naar de plaats, waar in eene kreek, eene boot gemeerd lag.

Een zware steen viel van zijn bedrukten boezem, toen hij bemerkte dat het vaartuig er nog steeds tusschen de zeeplanten dobberde...

Ze hadden hem dus niet aan zijn lot overgelaten...

Wat stond hem nu te doen ?

Hij kon geen antwoord geven op die vraag en besloot naar zijne hut terug te keeren.

Misschien had men hem daar reeds gezocht.

Geen levend wezen was er te zien.

Wat gebeurde er dan toch op het eiland ?

Geruimen tijd bleef hij wachten, hopende een der dienaars van den ouden man te zullen zien.

Niemand kwam.

Zoo werd het avond.

Het was alsof die dag een eeuw geduurd had, en als Mol zich op het geurig gedroogd mos uitstreckte, kon hij geene rust vinden...

Toen eindelijk, als de nacht reeds ver gevorderd was, door den slaap was overmand geworden, werd hij plots uit zijnen sluimer opgeschrikt.

Hij rees overeind.

Had hij goed gehoord of was het een droom geweest ?

Neen, er werd op zijne deur gebonkt en door de reten drong licht naar binnen.

Mol sprong op en ijlde naar de deur.

Als deze geopend was, stonden twee dienaars van den ouden man voor hem, en ieder van hen hield eene brandende fakkel in de hand.

— Wat verlangt ge van mij ? vroeg Mol.

Eenige onverstaanbare woorden maakten den knecht duidelijk dat de gele man hem verzocht met hen mede te gaan.

— Begrepen, zei Mol... Op weg, jongens... Dat ziet er niet pluis uit, maar er zit niets anders op dan te gehoorzamen.

Hij had inderdaad den dienaar verstaan, want toen deze bemerkte dat de blanke hem volgde, knikte hij, als wilde hij zeggen :

— Zoo is het.

Zij gingen den berg op, langs den kant die aan Mol heel en al onbekend was gebleven, en die waarschijnlijk naar het verblijf van den geneesheer voerde.

Langs een pad dat kronkelend naar de hoogte voerde en tusschen hoog struikgewas en varens soms als verborgen was, en hierdoor voor een onbekende niet bruikbaar zou geweest zijn, werd de berg beklommen.

Plotseling bleven de twee dienaars staan, staken hunne fakkels vooruit en brachten ze bijna tot tegen den grond.

Mol bemerkte dat zij zulks deden om hem een smal brugje te toonen, dat langs beide zijden op twee hoge rotsen scheen te rusten, en wellicht over een diepen afgrond lag.

Voorzichtig en met van angst kloppend hart ging onze held over het smalle wegje...

De mannen volgden hem en traden weer vooruit om hem te leiden.

Nu daalde het pad en liep tusschen boomen, die hoog hunne kruin in de lucht moesten steken, want voor zooveel Mol zien kon aan hunne stammen, moesten het reuzengewassen zijn.

Daar hoorde hij als eene poort die op haar hengsels knarste en hij werd gewaar dat hij een harden grond betrad.

Op eenige meters afstand bemerkte hij eene zware massa, die ondanks de duisternis op den donkeren hemel afstak.

Een der dienaars opende eene deur en verzocht Mol, met een teeken der hand, binnen te treden.

De deur werd achter hem gesloten.

De dienaars bleven buiten.

Het hartje van Steadily's knecht was geen boontje meer groot.

Vóór hem lag een lange gang, met groote zerken geplaveid, en waarin niets te zien was dan van afstand tot afstand een brandende fakkel, die den omtrek half verlichtte...

Wat moest hij doen.

Eenige oogenblikken bleef hij besluiteloos, als aan den grond genageld staan.

— Als de gele deugnieten mij hier hebben gebracht en mij verzochten binnen te treden, dan moet het wel zijn opdat ik in dit gebouw iets zou gaan doen... Maar, wat?... Zij blijven buiten staan en ik weet niet waarheen!... Nu, 't is waar dat zij het mij niet zouden kunnen wijs maken... Ze zouden mij echter den weg kunnen aanduiden... Waarom ze 't niet doen, heb ik niet te onderzoeken... Dat zal hun zoo opgelegd zijn en ze voeren de beve-

len uit die ze gekregen hebben... Er blijft me niets over dan deze gang te volgen... Mol jongen, sta daar niet te beven als een klein kind. Ge hebt toch moed!... Ja, ik heb moed. Ik zeg, potver-hier-en-ginder, dat ik moed heb en voort zal stappen, al ware het naar de hel!... En Mol gaat!

Inderdaad, met vasten tred, of, in ieder geval met een tred dien hij « vast » noemde, om zich zelven moed in te spreken, trad hij vooruit.

In het midden van de lange gang was eene deur, die geopend tot binnentreden aanpoorde.

Op den drempel bleef Mol staan.

Langs beide zijden van die poort, want het was eerder eene poort dan eene deur, lagen twee overgroote, monsterachtige dieren, als uit zwart marmer gehouwen, wier lichaam dat van een reusachtigen leeuw geleeke, maar wier kop een afschrikwekkend uitzicht had.

Hij was ook als in zwart marmer gekapt, doch kon bij geen leeuwenkop vergeleken worden, maar eerder bij het hoofd van eene vrouw, met groote groene oogen, die schitterden als deze van eene kat in den nacht, met een dikken en als platgedrukten neus boven een geopenden, wijden mond, waarin dikke, roode tanden glinsterden.

Die groene, lichtende oogen en die roode, lichtende tanden gaven aan dat monsterachtig hoofd iets zoodanig bovennatuurlijks dat het niet alleen met angst maar met bewondering sloeg.

En die oogen zegden dat het geene marmere monsters waren, want dat ze leefden.

Het scheen Mol alsof zij zich gereed maakten om op hem toe te springen...

Hij zou willen vluchten hebben, maar was zoo door den schrik verlamd, dat hij geen stap doen kon...

Toen die eerste angst voorbij was, en de jongen weer denken kon, besloot hij de zaal binnen te treden.

— Ik geloof dat het beelden zijn, zoo stelde hij zich zelven gerust. En zijn het levende schepsels, dan kunnen zij toch niet meer dan mij dooden en verslinden... Als ze leefden, dan zouden ze 't sinds lang gedaan hebben... Mol gaat binnen.

En hij ging inderdaad voorbij de twee zwarte cerberussen, die niet bewogen...

Hij bleef weer staan en kon een kreet van bewondering niet onderdrukken.

Hij bevond zich in eene ruime zaal, waarvan het welsel op een groot aantal zuilen rustte...

Iedere vijf of zes meter hooge zuil nu was een zwart monster, zooals er twee den ingang bewaakten, maar ze stonden op hunne achterste pooten en schenen met hunne opgestoken menschenarmen — want ze hadden welgevormde vrouwenarmen — het welsel te steunen...

Hun kop helde tusschen hunne armen naar den grond over, en zij schenen met hunne groene lichtende oogen Mol te bekijken.

En in hun wijdgeopenden muil schitterden ook roode tanden, die den jongen schenen te dreigen.

Heel het gewelf was met zulke grijnzende koppen, met groene oogen en lichtende muilen bekleed, en aan zijne voeten blonken dezelfde katachtige blikken hem tegen en zonden de roode, glimmende tanden der monsters hem een tooverachtigen glans te gevoelt.

In het midden van die heerlijke en tevens schrik verwekkende zaal, bemerkte Mol een zwart verhoog, als een grafzerk, waarop purperen kussens waren gestapeld...

Hij naderde, als aangetrokken door eene bovennatuurlijke macht.

Op de kussens lag de oude geneesheer uitgestrekt, met gesloten oogen, alsof hij sliep.

Mol dorst niet het kleinste geluid laten hooren.

Hij durfde geen ledemaat nog te verroeren, daar hij in dien bovenaardschen tempel den sluimer van den gebieders, het opperwezen of wat die ouderling ook zijn mocht, niet wilde storen.

De oude man opende de oogen, wendde het gelaat naar Mol en sprak :

— Nader...

De jongeling gehoorzaamde.

— Neem plaats...

Mol knielde op de marmeren bank, door een uitspringend gedeelte van het zwarte rustbed gevormd.

De geneesheer richtte zich half op...

— Luister...

Mol antwoordde niet.

Hij durfde niet te spreken in dat midden en keek den man met ondervragende blikken aan.

De ouderling sprak :

— Eer de maan, die hier alles leven doet, weer in de zee zal verdwenen zijn, en de zon

de duisternis weer zal verguld hebben, zal ik door den dood vernietigd wezen...

Schrikt de duisternis u af? Spreek!

— Neen, zei Mol.

Het was alsof plotseling eene zware gordijn alles bedekte, want rondom hem, boven hem, aan zijne voeten, verdwenen de schitterende groene oogen en de glimmende roode tanden en overal heerschte eene dikke duisternis...

— Luister verder, zoo klonk de zwakke stem van den bruimen man Mol in de ooren.

Ik heb heden het opperwezen geraadpleegd en het heeft als volgt gesproken :

« De blanke man, die langs de zee gekomen is, zal u dienen in het uur van uwen dood. Hem zult ge zegenen en de geheimen der vorsten toevertrouwen. »

Ik zegen u en wensch dat het opperwezen u op dit oogenblik alle machten verleene, die ik weldra zal moeten afleggen tegenover het niet...

De oude man sprak al die woorden in eene vreemde taal en Mol begreep hem als had hij Fransch of Vlaamsch gesproken.

Toen hij zich daar rekenschap van gaf, verhoogde dit nog het onwaarschijnlijke, het onbegrijpelijke van zijnen toestand en hij bracht de handen aan zijne hamerende slapen en drukte ze er met geweld tegen aan, als vreesde hij dat zijne ziedende hersenen zijn hoofd zouden doen openbarsten...

En weer liet de stem zich hooren :

— Gij zult voortaan de schatten onzer vorsten bewaren en over Auckland heerschen, zooals de laatste der Aucklanders hier geheerscht heeft...

Met u zal alles verdwijnen...

Gij zult de eerste blanke en de laatste zijn die zijne blikken mag verlustigen in hetgeen geweest is en niet meer zijn zal.

Zoo beveelt het opperwezen...

De stem zweeg.

Mol bleef geknielt zitten en wachtte naar hetgeen de ouderling hem nog zou mededeelen...

Deze sprak niet meer...

Lang, lang bleef Mol roerloos, maar op het laatst rees hij op en stamelde :

— Is dat alles?

Geen antwoord...

— Mag ik spreken? vroeg de jongeling.

Alleen de klank zijner eigene stem, die langzaam tusschen de zuilen wegstierf, liet zich in den tempel hooren...

— Zou hij dood zijn?

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoe	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762